

Sygn. akt VI Ka 69/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz

protokolant: p.o. protokolant sądowy Marta Piotrowska

przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 16 maja 2016 roku

sprawy W. C., syna S. i B. z domu S., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 19 sierpnia 2015 roku sygn. akt II K 112/14

wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności łagodzi do 8 (ośmiu) miesięcy; w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w instancji odwoławczej; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

VI Ka 69/16

UZASADNIENIE

W. C. został oskarżony o to, że w dniu 24 czerwca 2013 r. w miejscowości W., woj. (...), przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. B. oraz z nieustalonymi mężczyznami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 20 sztuk metalowych półek do regałów o wymiarach 130x80 cm z zaplecza sklepu (...) powodując tym straty w wysokości 1000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karny wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie II K 112/14 uznał W. C. w ramach zarzucanego mu czynu za winnego tego, że w dniu 24 czerwca 2013 r. w W. przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 20 sztuk metalowych półek do regałów o wymiarach 130x80 cm z zaplecza sklepu (...) powodując tym straty w wysokości 1000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat pod obyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślnie przestępstwo podobne, tj. przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 czerwca 2013 r. i za to przestępstwo wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego. Wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, a to art. 2 § 2 k.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., mającą wpływ na jego treść oraz rażącą niewspółmierność kary w wymiarze 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności. Wniósł jednocześnie o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności z jednoczesnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub też o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Uzasadniając swoje stanowisko apelujący wskazał, że Sąd nienależycie uwzględnił okoliczności łagodzące nadając jednocześnie zbyt duże znaczenie zaistniałym okolicznościom obciążający oskarżonego. W szczególności podniósł, że sąd I instancji nie wziął pod rozwagę przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu. Taka postawa natomiast, zdaniem obrońcy, jednoznacznie wskazuje, że oskarżony nie zamierzał utrudniać postępowania oraz, że negatywnie ocenia on swoje zachowanie. Na potrzebę zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności wskazuje natomiast już sam fakt, że taką możliwość rozważał już Sąd na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się o tyle skuteczna, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku i orzeczenia wobec W. C. za popełnione przez niego przestępstwo kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym natomiast zakresie apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W sprawie nie ma wątpliwości, czego nie kwestionuje również skarżący, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w zakresie sprawstwa oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa. Zarzuty apelacji, także te wywiedzione w oparciu o naruszenie norm prawa procesowego, dotyczą natomiast wyłącznie orzeczonej kary 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Odnosząc się merytorycznie do podniesionych w apelacji zarzutów podnieść należy, Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wyraźnie wskazał, że nie dopatrywał się żadnych okoliczności łagodzących względem oskarżonego W. C.. Zgodzić się zatem należy ze skarżącym, że Sąd określając wymiar kary zupełnie pominął okoliczność, co w świetle akt sprawy jest oczywiste, że W. C. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Okoliczność tego rodzaju natomiast, co jednoznacznie wynika z dyspozycji art. 410 k.p.k., powinna zostać przez sąd rozpoznający sprawę wzięta pod rozwagę.

Za niepełne uznać również należy rozważania Sądu Rejonowego w odniesieniu do społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. W ocenie Sądu II Instancji stopień społecznej szkodliwości czynu w tym przypadku nie jest znaczny. Dokonując oceny tego stopnia Sąd meriti prawidłowo uwypukla jedynie wagę naruszonego przestępstwem dobra i potrzebę jego szczególnej ochrony. Zupełnie pomija jednak wartość powstałej lub grożącej szkody. W realiach niniejszej sprawy pokrzywdzony doznał szkody majątkowej w kwocie 1000 zł. Szkoda ta nie była zatem znaczna.

Niezasadnie również, jako okoliczność szczególnie obciążającą oskarżonego Sąd waży, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim przemyślanym. Zamiar popełnienia tego przestępstwa bowiem, jak zresztą prawidłowo ustalił Sąd, pojawił się u oskarżonego niedługo przed jego dokonaniem, w czasie rozmowy z dwoma nieustalonymi mężczyznami ciągnącymi wózek z takimi samymi półkami, których spotkał zupełnie przypadkowo. Dokonanie tego przestępstwa, w tym pokonanie ogrodzenia, wbrew temu co zdaje się sugerować Sąd, nie wymagało zatem przygotowania szczegółowego planu działania, czy też szczególnej determinacji i działania bez względu na pojawiające się przeszkody. W tym kontekście natomiast za również nieprawidłowe należy uznać zważenie jako okoliczności obciążającej działania wspólnie i w porozumieniu z R. B..

Z tych względów uznać należało, że orzeczona wobec W. C. kara roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności jest karą rażąco niewspółmiernie surową. W konsekwencji Sąd Odwoławczy uwzględniając powyższą argumentację zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzekł wobec oskarżonego karę 8.

Odmienne ocenić natomiast należało wnioszek apelacji i rozważania Sądu I Instancji odnośnie warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności. Sąd rzeczywiście, co zresztą w świetle prymatu orzekania kar wolnościowych stanowiło jego obowiązek, rozważał zastosowanie tej instytucji probacyjnej wobec oskarżonego. W tym też kontekście zdecydował się na stosowanie wobec oskarżonego ustawy obowiązującej w chwili popełnienia przez niego czynu. W obecnym stanie prawnym bowiem Sąd warunkowo zawiesić może wyłącznie karę pozbawienia wolności orzeczoną w wymiarze do 1 roku, o ile sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był poprzednio skazany na karę pozbawienia wolności.

Wyrażenie przez sąd w uzasadnieniu rozważania warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności nie implikuje jednak, co zdaje się sugerować apelujący, zastosowania tej instytucji. Przeciwnie, w niniejszej sprawie Sądmeriti, po rozważaniu okoliczności wskazanych w art. 69 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 czerwca 2013 r. zdecydował, że w stosunku do W. C. nie można zasadnie twierdzić o istnieniu pozytywnej prognozy kryminologicznej i orzeczenie wobec niego kary warunkowo zawieszonyj nie będzie wypełniało celów kary, a w szczególności zapobiegało powrotowi do przestępstwa.

Sąd II Instancji rozważania te w całości podziela. W. C. jest już człowiekiem dojrzałym. W ciągu swojego życia był już wielokrotnie karany, również za przestępstwa przeciwko mieniu. Przedmiotowego czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k. Miał zatem w pełni uświadomioną szkodliwość swojego działania oraz ewentualne skutki. Dotychczasowa reakcja karna okazała się niewystarczająca. Oskarżony jest osobą silnie już zdemoralizowaną. W tym kontekście natomiast nie sposób zasadnie twierdzić o istnieniu wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Stąd też apelację w zakresie wniosku o zmianę wyroku poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności uznać należało za niezasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.k. obciążając nimi w całości Skarb Państwa, gdyż wobec sytuacji majątkowej oskarżonego ich poniesienie byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.